

Helsingissä ¹²/_{ott} 96.

Kulta, kulta!

Tuokannet kiitokset kirjeestäs. Maarätlyyn aikaan seu sain. Ohhan siinä yhtä ja toista. Pitkäveteinen Sun mathasi oli; seu arvaan. Kyllä oli mullakin ikävä siinä tois-tarina. Itkin aamut ja illat enkä osannut mitään tehdä. Vaan kestäväkköä jo olin ahkerassa työssä — ja siten ei se ikävä niin tunnuksaan. Siis aivan kuin Sina toivotit. Olkaamme reippaat ja iloiset! Niinkuin Äiti kirjoitti: "tuleehan aika, jolloin Maija aina on luonasi — jolloin emme hänestä enään kiistele". Äiti rakka, on hänellä vielä joko suuremmat aikaudet Simun kuin onulla. Ja kumminkin hänellä riistän tyttärensä. Tietytli hänelle usein kirjoitetaan ensi talvena. — — — — —

Pajon kyllä jouduttiin juhkumaan, kul:
tani, täide ollessasi, ja herttaiset ovat
muistot sulle. Onhan ne niin sullekin?
Tunnen Sinua nyt paljon paremmin kuin
ennen, ajatukseni Sinusta ovat korkeam:
mat kuin ennen, ja sentähden toivoeni
myöskin suuremmat. Sinä olet kehitty:
neempi kuin kukaan. Ja myöskin olet
nainen, ja nyt käsitan, että se on jot:
kin aivan erityisen kummallista. Sen:
tähden riemumutsen. Sillä näen, että tuo
vanha ihanteeni tulee toteutumaan:
ystävni ja ystävä. Olin luullut, että se
kestäisi kauvemmin, tus opetuksen ja
odotuksen aika. Mutta väen ääret
jo näkyvät. Onkoohan rakkauteni Lusa
kasvattanut?... Tästä lähtien en enään
ole „se vanha, viisas Pekka“, vaan Pekka,
ystäväsi. En enään voi sanoa sulle: „tämä
on oikein, tämä on totta“, ja vaatia, että niin
uskoisit — vaan pyydyä, että mieltisit ja jättä:
täisit. — — — — —

Keskiviikkona illalla kävin „rannallamme“.
Oli siellä uusia seiväinkin. Telttiin seki ki-
velliä että tuon määnyä juurella. Ja onnis-
telin... Vaan ei saa liian paljon muistel-
la. Se herättää ikävöimistä. Täytyy katsoa
etenpäin. — —

Eilen kävin tatiin leon ja vein terveis-
sesi. He kiittivät ja pyysivät sanon paljon ter-
veisiä Sulle. Tant Mimmy lisäsi, että mei-
dän oisi pitänyt käydä hyvästä jättämis-
sä, ja että minä aivan vammaan oli un-
ta nähnyt, kun huulin, että sen jo olim-
me tehneet. Muuten toivoo näkevänsä si-
runa syksyllä. — —

Kaikkila meillä old ikävä, kun Finä
lähtit. Pappa sanoi, että on niin kovin tyh-
jä. Finä olitkin keini aurinkon säde ko-
dissamme. Kiitos Sulle koko ajasta — eten-
kin Pekka rukatta. Olitahan koko hänen elämä-
nsä.

Papatta lämpimimmät terveiset Aidelle
ja „Kulta-Maisulle“. Niinkuin tiedät, Pappa

on lukenut Äidin viimeiset kirjeet, joi-
hin hän on hyvin ihastunut. Hän sanoikin
hennan: „Kylläpä Sinä, Peppi, olet suuresta
velasta, kun sekä Äiti että tytär noin
paljon seniusta pitävät.“ — — — —

Kiitokset tuhannet Äidille hänen riveis-
tään. Tano hänelle, etten suinkaan ole pahit-
lani hänelle! Ja pian hai tulemme. Ja sil-
loin toivon, että Äiti muistaa kaikki ne
asiat, jotka hänellä on mulle kerrottavina. —

Aythan Rakkekin on tullut kotiin! Ho-
laas Teillä ankkuroi, ja kohta Äiti on entis-
sessä voimissaan. — —

Paljon, paljon terveisin Äidille, Rakelle
ja Sulle meiltä kaikilta. — —

Oma, oma Maijami, kirjoitathan taas pian
Terveisiä!?

Phaalisi arnohtui tänne, sen sille
tuomme. Terveisin Oskariin. Hän kirjoitti
mulle eilen. Näky on hauska tuulella.
Hän kysyi, olitko vielä meillä... Olin juuri eh-
kä kirjoittamassa hänelle kirjoitteen... —